

Veilig gevoel voor rouwende kinderen

Leoniek van der Maarel heeft een knus, kleurrijk hoekje in haar gezellige huiskamer in Voorburg, waar al even bonte knuffelbeesten de dienst uitmaken. Ze praat en speelt daar met kinderen die moeite hebben thuis het verlies van een ouder, broer of zus te verwerken.

Leoniek van der Maarel in het knusse hoekje van haar huiskamer, waar ze kinderen steunt bij rouwverwerking. (archieffoto)

De overgebleven ouder kan teveel met zijn of haar eigen verdriet bezig zijn, het kind voelt zich vaak onbegrepen of niet serieus genomen of lijdt onder een aangetast zelfbeeld. Het gevolg is dat het zich anders gaat gedragen, wat tot nog meer spanningen kan leiden. Bovendien zijn er (te jonge) kinderen die vinden dat ze hun ouders moet opvangen en hun eigen verdriet wegstoppen. "Ik geef geen therapie", zegt Leoniek stellig. Ze begeleidt, ondersteunt en stimuleert kinderen. "Ik las een maand geleden op de Mensenpagina een verhaal met de Nijmeegse orthopedagoge Annet Weijers en haar Amsterdamse collega Petra Penning, wier methode ik volg. Ze zijn ook mijn collega's bij de stichting Achter de Regenboog. Ook in deze regio bestaat er veel behoefte aan een dergelijke ondersteuning, vandaar dat ik wat van me laat horen".

Geheim

"Belangrijk is dat kinderen die rouwen serieus worden genomen. Ze zitten vaak met vragen die ze niet kunnen of durven stellen of met pijn die ze niet durven toelaten. Ze willen niet anders zijn, maar als een van hun ouders wegvalt, voelen ze zich wel zo. Hun rouw wordt vaak genegeerd, ze krijgen niet de kans er over te praten en denken dan dat ze onbelangrijk zijn. Ik praat met de kinderen alleen, zonder dat daar een ouder - op wie ze soms boos zijn - bij is. Ik vertel dat wat ze zeggen ons geheim is en dat ik het aan niemand doorvertel. Ze voelen zich dan meestal vrij en veilig en daarmee ga ik aan de slag", zegt Leoniek, die een pedagogische achtergrond heeft en sinds vorig jaar praktijk aan huis houdt. Ze is daarmee begonnen omdat ze gemerkt had dat er in haar omgeving geen enkele voorziening was om kinderen op deze manier te helpen bij verliesverwerking.

"De eerste stap is het kind leren kennen door goed te luisteren en door allerlei creatieve uitingen, zoals toneelspel, verhaaltjes, verven en knutselen. Wat ik precies met ze doe is afhankelijk van de leeftijd en de individuele ontwikkeling van het kind". Pubers ziet ze niet zoveel. "De basis is op elke leeftijd hetzelfde: boosheid, verdriet, extreem gedrag. Maar juist in de puberteit is er sprake van uitgestelde rouw. De jongeren stoppen het weg, parkeren hun verdriet. Ze gaan gewoon door met hun bezigheden, maar als ze 18 zijn lopen ze vast. Ik zie ook weinig pubers in mijn praktijk".

"Tijdens het intakegesprek hoor ik van de ouder, die zelf ook in het rouwproces zit en vaak niet weet hoe goed op het verdriet van het kind te reageren, wat er is gebeurd. Ik hoor verschillen met de versie van het kind, dat het anders heeft beleefd. Maar wie er gelijk heeft is niet belangrijk. Het meegaan in de ervaringen van het kind is dat wel. Als er een ouder overlijdt heeft dat effect op zijn of haar zelfbeeld. De veiligheid is weg. Daarom is het zaak snel met de ondersteuning te beginnen. Het ene kind kan na vijf bezoeken zelf verder, het ander na tien. Ook dat is zeker niet veel. Ze komen een keer per twee weken een uur. Daarin wordt heel wat losgemaakt en dat heeft zijn weerslag. Toch zijn ze hier bijna nooit verdrietig, ze vinden het heerlijk. Ze hebben het gevoel bezig te zijn met het verwerken van de dood en weten dat ik er alleen voor hen ben. Dat ontbreekt thuis. De ouders begeleid ik ook. Die komen een keer op de vier bezoeken van hun kind. Ik vertel ze wat me opvalt, maar nooit wat hun kind zegt. De ouders vinden het fijn de verantwoordelijkheid te kunnen delen en te zeggen: 'Leoniek lost 't wel op'. Ik krijg energie van dit werk, zeker als ik merk dat kinderen blij zijn dat ze mogen komen. Ik trek me het ene geval meer aan dan het andere, maar ik moet leren loslaten".

Binnenkort organiseert ze weer bijeenkomsten voor weduwen en weduwnaars (20- 55 jaar). "Tijdens de kinderbegeleiding blijkt dat ouders behoefte hebben aan contacten met lotgenoten, want wie weet beter wat je doormaakt dan iemand die hetzelfde beleeft? Er leven zoveel vragen, als: wanneer mag ik weer plezier maken en hoe voed ik mijn kinderen alleen op".

Informatie: 070 386 3554.

E-mail: lmjvdm@hetnet.nl / www.kinderrouw.nl